

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 226. Barcelona - Juny 1961.

Preu. 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de dos quarts de 2 a dos quarts de 3 de la tarde, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

EL XXV ANIVERSARI DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Per a tots els militants del PSU de C. commemorar i celebrar el XXV aniversari de la seva fundació no ha de ser un acte formalista, rutinari. Ha de ser un fet que respongui a la importància històrica que representa per al moviment obrer revolucionari de Catalunya la constitució del nostre Partit com un partit marxista-leninista, que fusionà els quatre partits obrers existents fins aleshores: Partit Comunista de Catalunya, la Unió Socialista de Catalunya, el Partit Català Proletari i la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Assolir la unificació dels diversos corrents ideològics i polítics no fou una tasca gens fàcil, car la influència de l'anarquisme i del nacionalisme burgès era molt forta en els rengles de la classe obrera i en les masses treballadores de la ciutat i del camp català. Però, d'una banda la lluita menada contra aquesta influència pels quatre partits obrers catalans, sobre la base de l'experiència política i l'ajut del P.C. d'Espanya, i per una altra banda les decepcions sofertes per les masses obreres en les lluites politico-sindicals dirigides pels partits burgesos o pels anarquistes, foren factors decisius en el despertar i maduració entre la classe obrera de Catalunya de la necessitat de tenir un partit d'avantguarda, nacional, revolucionari i internacionalista basat en els principis teòrics, polítics i d'organització marxistes-leninistes. La sublevació feixista no feu riats que precipitar el procés de la fusió i uns dies després, el 23 de juliol del 1936, es constituí el P.S.U. de Catalunya.

Es aquest esdeveniment polític per a la classe obrera i el poble de Catalunya que el Comitè Executiu ha cridat tots els militants i simpatitzants del PSU a celebrar de manera adient.

★

Els 25 anys d'existència del nostre Partit han estat d'una lluita conseqüent, abnegada i heroica, tant en els tres anys de la guerra com en els de la clandestinitat. El tremp combatiu dels militants s'ha fet més dur i a l'ensens més flexible. Ni els innombrables afusellaments, empresonaments i persecucions han aconseguit crebant la moral comunista ni la fe en el triomf de la causa de la pau, la democràcia i el socialisme objectius pels quals lluitem els comunistes catalans estretament units amb tots els altres comunistes de tot Espanya. Al capdavant de la lluita per acabar amb la dictadura i per la democràcia no hem deixat de combatre contra l'explotació de les masses treballadores i l'expoliació de la qual són objecte la pagesia i altres capes de la població.

Actualment la situació política i econòmica de la dictadura franquista és més precària que mai. La seva descomposició es precipita cada cop més. L'empitjorament constant de les condicions de vida

Per Josep MOIX
Secretari General del P.S.U.C.

dels treballadors ha anat acumulant un tal descontentament i malestar que, a hores d'ara, ja són visibles els símptomes d'una crisi revolucionària. La seva política econòmica al servei dels grans capitalistes i terratinents latifundistes, dels grups monopolistes nacionals i estrangers, especialment dels nordamericans, ha agreujat els problemes econòmics i socials que són la causa de l'endarreriment en que es troba Espanya en relació al ritme de desenrotllament a que marxen altres països europeus.

Per aquesta raó, entre altres no menys importants, la desconfiança envers el règim franquista arriba ja fins a amplis sectors de la burgesia. L'oposició s'agrandeix, és més activa i es radicalitza de dia en dia. Les accions contra la dictadura i per un canvi polític cap a formes democràtiques, utilitzant diferents formes legals o il·legals, són menades cada dia amb més força pels obrers, els pagesos, els estudiants, els intel·lectuals i importants sectors de la burgesia urbana i rural.

El XXV aniversari del PSU s'escau, tal com es diu en la declaració feta pel Comitè Executiu, en una situació política nacional favorable per a les forces obreres i democràtiques del nostre país que lluiten per a liquidar la dictadura franquista i promoure un canvi polític radical que obri el camí a un règim de llibertat, de pau i de progrés social per a tots els pobles d'Espanya.

★

La situació internacional és desfavorable per a les forces de la reacció, de l'imperialisme i del colonialisme. Els països del sistema socialista, -esdevingut ja un

Deturem la ma dels botxins !

Imposem l'Amnistia !

Aquesta primavera, mentre arreu d'Espanya i a tot Europa avançava la campanya per l'amnistia dels presos i exiliats polítics espanyols, la policia franquista — la tristement famosa Brigada Politico-Social — desfermava a Catalunya un nou allau repressiu. Més de 60 treballadors van ser detinguts i una quinzena van passar a la «Modelo».

Quin és el delictes d'aquests homes ? Haver repartit fulles amb la paraula amnistia. Haver demanat un augment de salaris. Haver ajudat les famílies dels companys empresonats.

Avui, als vint i un anys de «pau franquista», aquests són «delictes» suficients

sistema mundial- són cada dia més poderosos i influents en la solució dels problemes internacionals. Llurs progressos econòmics, científics, tècnics i culturals, especialment els aconseguits per la Unió Soviètica, els situen en primer lloc en l'emulació pacífica amb els països capitalistes. La patriòtica lluita dels pobles colonials per alliberar-se de l'esclavatge colonialista i per conquerir la independència nacional ha fet canviar radicalment el mapa polític d'Àsia i d'Àfrica. La revolució popular antiimperialista del poble de Cuba és un exemple viu i encoratjador per als altres pobles de l'Amèrica llatina. En els països capitalistes la classe obrera al capdavant de les masses treballadores intensifiquen l'ofensiva per a reduir i liquidar el domini dels monopolistes i llurs formes d'intensificació de l'explotació.

L'actual situació d'Espanya, així com la internacional, ofereixen, doncs unes perspectives magnífiques per a les forces de la pau i del progrés social. Si lluiten unides contra les forces de la reacció imperialista no hi ha cap dubte que assoliran nous i més importants èxits.

Per a tots els militants del PSU la millor manera de celebrar el XXV aniversari de la seva fundació ha de consistir en fer els esforços que siguin necessaris per a donar compliment a les tasques que s'assenyalen en la Declaració que ha fet pública el Comitè Executiu en ocasió d'aquest aniversari: reclutar nous militants, crear comitès del Partit en els llocs de treball, en les barriades i pobles d'arreu de Catalunya lligar-se estretament amb les masses, discutir més i millor els problemes polítics, etc. per tal que el 25 aniversari sigui el començament d'una nova etapa en la lluita per aconseguir que el PSU de Catalunya sigui un Partit de milers i milers de nous militants, capdavanter de la lluita del poble català per la democràcia.

per a que el guàrdia civil de Terrassa anomenat Cuenca torturi hores i hores l'obrer Agustí Romero i per a que l'inspector Creix, de Barcelona, martiritzi l'obrer Matias Aguilar, pare de set fills.

ACUSEM.

Heus aquí com expliquen els fets els treballadors que els han viscut. Matias Aguilar Calleja, escriu des de la «Modelo» de Barcelona: « Vaig ser detingut el 19 de març quan, en companyia d'Agustí Romero, els dos sobre una moto, llençàvem fulles amb la paraula AMNISTIA. Varem ser maltractats a la caserna de la Guàrdia Civil de Terrassa i traslladats

després a Barcelona on vaig ser torturat per Creix i un jove que suposo és el seu ajudant ».

Agustí Romero, escriu del seu puny i lletra: «Del calabós de l'Ajuntament ens van portar a la caserna de la Guàrdia Civil i ens van entregar als botxins que allí tenien preparats. D'un d'ells no recordo el nom, l'altre és un tal Cuenca. Aquest em va donar una pallissa que jo creia no poder contar. Volia saber d'on sortien les fulles per l'amnistia, però no va poder. Em va portar a la quadra dels cavalls, em va penjar pels braços i em va donar garrotades fins a deixar-me sense coneixement. Després, en veure que no podia sortir-se amb la seva, va començar a donar-me cops a la planta dels peus i em va deixar que no podia donar un pas. Volia saber tant si com no el nom de la persona que ens va donar les fulles, però jo li vaig dir que no el coneixia i que encara que el conegués no li diria. Llavors, em va tornar a la quadra i van començar de nou les garrotades. A conseqüència d'això vaig estar orinant sang durant tres dies. La mateixa nit ens van portar a Barcelona, a la Via Laietana, on varem caure en mans d'altres botxins. Però en veure que no podien treure res en clar, el dia 22 ens van portar a la presó. Durant una setmana em va ser impossible de posar-me les sabates. »

El dia 6 de maig era detingut, també per haver participat en la campanya per l'amnistia, l'obrer de l'Espanya Industrial, Felip Cruz Martínez. Durant 9 dies el tingué Antoni Creix a les seves urpes. El van torturar fins a deixar-lo inflat i malalt, però no li van arrencar ni una sola denúncia.

Inspirats en mètodes hitlerians, els policies van passejar Felip Cruz pels carrers on podia trobar els seus camarades. L'objectiu dels gossos de la Brigada Social era fer caure en el parany els homes i dones que Felip Cruz es negava a denunciar.

Heus aquí com explica un testimoni presencial una part d'aquest fet:

«El dia 10 de maig, a les 7 del vespre, els policies passejaven Felip Cruz pel carrer Alhambra i, prop de la Gran Via d'Hospitalet, van tenir la sorpresa de veure atansar-se una noia d'uns 16 anys que cridava: «Papa, papa, què t'han fet?». Quan Felip Cruz va veure la seva filla va caure sense coneixement, però la noia seguí cridant: «Què t'han fet que tens els peus inflats?». En sentir els crits, va reunir-se molta gent i els policies van córrer a posar Felip Cruz i la noia dins d'un cotxe i a allunyar-los d'allí.»

Els que van presenciar aquest fet no s'explicaven el motiu, però com que la veritat sempre s'obre camí, avui ja són molts els que coneixen i condemnen aquesta no-va salvatjada de Creix i els seus amos.

LA LLUITA CONTRA ELS TORTURADORS

Els crims que denunciem no són obra exclusiva dels sàdics i covards Creix, Cuenca i companyia. Ells són la mà que executa les ordres de Franco, ells tenen carta blanca del governador civil, ells poden fer els seus crims perquè aquests són aprovats, premiats, lloats, per un règim que es va imposar amb la violència i que per la violència es vol mantenir.

Però les circumstàncies d'avui no són les de fa vint anys. Malgrat els crims i les tortures de la policia, la dictadura no pot impedir que cada dia s'incorporin a la lluita nous sectors de la població.

L'acció de masses aïlla els responsables d'aquests crims i tortures, asenyala llur covarda acció al ulls de l'opinió mundial i, malgrat tot obliga la dictadura a retrocedir. De 60 detinguts, només quinze han estat empresonats.

I aquests quinze patriotes també poden ser alliberats si l'opinió es mobilitza i s'organitza com cal la lluita de masses en favor de l'amnistia.

Cal denunciar aquest fet amb tota la força. Cal mobilitzar els treballadors, els intel·lectuals, els estudiants, els religiosos, els comerciants, els industrials, tot el poble, en una paraula, contra els botxins que s'acarnissen damunt d'homes indefensos que no han comès altre «delicte» que demanar pa, justícia i llibertat.

La dictadura voldria que fets com aquests fossin ignorats per l'opinió. Creu que per tractar-se de senzills treballadors, llurs casos quedaran amagats, desconeguts. Per això és urgent de denunciar el que passa, per això és urgent que ni un sol espanyol honest no deixi d'interessar-se per la situació d'aquests patriotes i lluiti per la seva alliberació.

L'experiència recent demostra que és possible de fer retrocedir la dictadura, d'obligar-la a fer una concessió darrera l'altra. Com més forta sigui la lluita per l'amnistia i contra les tortures, menys possibilitats tindrà la dictadura de recórrer a la repressió.

COM CAL LLUITAR

En una fulla que circula per Catalunya es donen indicacions concretes sobre com cal lluitar contra la repressió. Cal des d'ara:

- Organitzar la recollida de firmes al peu de peticions col·lectives dirigides al govern i a les autoritats.
- Pintar a les parets de les ciutats i pobles i dels centres de treball i estudi, la lletra A i la paraula AMNISTIA.
- Organitzar l'ajuda als presos i a llurs famílies.
- Organitzar a totes les fàbriques, a tots els tallers, a tots els centres d'estudi, a tots els organismes professionals, a tots els barris, pobles i ciutats, COMITES PRO AMNISTIA, que uneixin ciutadans de totes les tendències.

Com diu la fulla esmentada, hem de lluitar fins que tots els presos polítics obtinguin la llibertat i tots els exiliats puguin tornar lliurement al país. En aquesta lluita el món està amb nosaltres. AMNISTIA!

UNA IMPORTANT ACCIO DELS INTEL·LECTUALS a favor dels estudiants

Un nombrós grup de personalitats de la vida cultural catalana, ha dirigit un escrit al Rector de la Universitat de Barcelona en protesta contra les sancions que s'intenta d'aplicar a alguns estudiants que han participat en les lluites universitàries contra l'Opus Dei, contra la Falange i en favor de l'amnistia.

Després d'indicar que els estudiants han aconseguit, amb molts esforços, de donar al clima cultural de la Universitat un tò elevat i democràtic, els signants declaren que les activitats culturals i sindicals dels estudiants han estat suspeses, la qual cosa «està en contradicció amb la llibertat i alt esperit de comprensió que ha de presidir tota actuació de les autoritats acadèmiques respecte de la vida cultural universitària».

El fet que pel simple exercici d'activitats legalment permeses, hagin estat desstituits alguns delegats de Facultat i suspeses les funcions dels òrgans sindicals legals «ve a agravar encara més — diuen els intel·lectuals — aquesta penosa situació».

Els intel·lectuals signants del document consideren que en tot país civilitzat, la Universitat ha de ser el màxim exponent de la seva cultura i ha d'oferir, per tant, la possibilitat que els seus alumnes es plantegin lliurement els diferents problemes que cal resoldre, que intercanviïn sense obstacle llurs legítims punts de vista i adquireixin una formació humana més àmplia que la que pot oferir una simple carrera professional...». Per això acaben demanant:

«...que cessin les investigacions iniciades, que siguin restituits en llurs càrrecs els delegats de les Facultats de Filosofia i Lletres i Ciències Econòmiques, que siguin suspeses les amenaces de sancions que pesen damunt d'alguns estudiants i que siguin permeses novament totes les activitats que venien desenrotllant fins ara els estudiants.»

Entre els primers signataris del document, que porta data del 14 d'abril, des-

taquen els noms de Josep Maria de Sagarra, J. V. Foix, Salvador Espriu, Joan Oliver, Manuel de Pedrolo, Cesàreo Rodríguez Aguilera, Dr. Rubió i Balaguer, J. Gil de Biedma, Josep M. Espinàs, Joan Brossa, Manuel Jiménez Fernández, Carles Barral, Josep M. Castellet, Francesc Candel, Susagna March, Maria Aurèlia Camany, Jaume Salinas, Ricard Salvat, Miquel Coll i Alentorn, Clementina Arderiu, vídua de Carles Riba, Lluís Romero, Gabriel Ferrater, Francesc Nubiola, Tàpies, Rafael Santos Torroella, Francesc Neïlo, Subirachs, Camilo José Cela, Joan Argenté, Maria Manent, Tharrats, Lluís Goytisolo, Ferràn Canyameres, Octavi Saltar, Alfons García Seguí, Joan Teixidor, Santiago Nadal, Joan Triadú, Osvald Cardona, Santiago Albertí, Francesc de P. Maspons i Anglès, Josep Iglésies, J. Aramón i Serra, Llorens Artigas, Joan Goytisolo, J. A. Goytisolo, L. Garcia Berlanga, Marquès de S. Ramón i Ayala, Francesc Sitjà, Mercè Salisachs, Josep Benet, Maurici Serrahima, Francesc Vallverdú, Vescomte de Güell i d'altres, així com els catedràtics i professors, A. Badia, J. M. Valverde, J. Nadal, M. Alonso Garcia, M. Sacristà, M. Jiménez de Parga, A. Latorre, J. L. Sureda, J. R. Lasuén, etc... fins a un total de 120 signataris.

Es important d'assenyalar també que nombrosos intel·lectuals i estudiants de Madrid, han signat un document d'adhesió a la protesta dels intel·lectuals catalans.

Aquests documents, pel propi contingut, per la intenció i pel nombre i qualitat dels signants, són una importantíssima contribució a la lluita dels estudiants i dels intel·lectuals contra la dictadura.

Al mateix temps, creen condicions objectives per a unificar els esforços dels intel·lectuals i dels estudiants en una mateixa línia d'acció.

Cal saludar-los, doncs, com un fet molt positiu en el panorama de la lluita general de tot el poble per la llibertat i la democràcia.

RUMORS I MANIOBRES ENTORN DE LA MONARQUIA

Es parla molt de la monarquia. Per Barcelona circulen més i més rumors: que si els generals hi estan d'acord, que si els socialistes també, que si els americans, etc.

No és que els rumors sobre la monarquia siguin cosa nova. Gairebé cada any se'n parla amb insistència. I la mateixa dictadura està interessada en què se'n parli: així contribueix a donar la impressió que «està a punt de passar quelcom», que «aviat hi haurà un canvi», que «les coses ja estan arreglades», etc. Es una manera més de fer creure que els canvis es faran com per art d'encantament, sense que el poble hagi de prendre la iniciativa. Una manera més d'enfortir la tendència d'alguns a la passivitat, de frenar l'acció de les masses.

Aquesta vegada però, la qüestió de la monarquia és quelcom més que un rumor. No és perquè si.

El nostre país ha arribat a un punt que per a tirar endavant — tant políticament com econòmicament — no hi ha altre camí que treure la dictadura franquista.

Per a la mateixa oligarquia financera, la dictadura del general Franco s'està convertint en un obstacle que li impedeix de lligar-se més plenament amb els monopolis internacionals.

Es un fet que el descontentament de les masses populars augmenta, que s'intensifiquen les lluites antifranquistes de la classe obrera, de la pagesia, dels estudiants, dels intel·lectuals i d'amplis sectors de la petita i mitjana burgesia.

Com es diu en la Declaració del Comitè Executiu del PSUC sobre el 25è aniversari del nostre partit, «a Espanya s'estàn acumulant els símptomes característics d'una crisi revolucionària».

Cal trobar una sortida a la situació. I cal trobar-la de seguida.

Espantada davant la perspectiva d'un canvi que no pugui controlar, l'oligarquia financera s'orienta vers la seva pròpia «sortida», vers una fórmula de govern que li permeti de conservar intactes les seves posicions econòmiques i polítiques actuals. Aquesta fórmula és la monarquia.

Una monarquia recolzada pels principals generals de l'Exèrcit, per les jerarquies de l'Església i pels governs dels països imperialistes, i imposada per dalt, sense la participació activa de les masses populars, deixaria les coses com estan, mantindria les actuals situacions de privilegi i permetria a l'oligarquia financera de continuar explotant el país amb la mateixa impunitat que fins ara. Aquest és el propòsit central del recent «Projecte de transició a una situació política regular i estable» que han posat en circulació Gil Robles i els dirigents de «Unión Española».

Convençuts que aquesta és la única manera de lluitar contra una sortida democràtica, imposada pel poble, els partidaris de la monarquia multipliquen les maniobres. Gil Robles ha estat fa poc a Barcelona per a intentar inclinar els nuclis polítics de l'oposició catalana a favor de la monarquia. Amb la mateixa intenció ha estat organitzada l'excursió propagandística de Juan Carlos per terres catalanes, amb la deguda combinació de visites a Montserrat i Poblet, recepcions aristocràtiques i visites «populars» a algunes fàbriques.

A Madrid, el banquet-homenatge al periodista monàrquic Luis Maria Ansón ha constituït un veritable acte d'afirmació monàrquica.

El govern dels Estats Units està cada dia més interessat per aquesta «sortida»,

puix la considera com la més adequada per a conservar les bases militars i impedir l'establiment d'un règim democràtic i independent. Aquesta és la tesi que defensa per exemple, Whitaker, observador enviat a Espanya pel Departament d'Estat.

De fet, en la monarquia coincideixen totes les forces reaccionàries d'Espanya i de l'estranger. Com es deia en un recent editorial de «Mundo Obrero» tota la manobra monàrquica està orientada vers l'establiment d'un «franquisme sense Franco».

El que el poble espanyol necessita és una sortida democràtica, una sortida veritable que permeti de resoldre pacíficament l'actual crisi. I aquesta sortida només el poble mateix la pot imposar.

Davant les maniobres reaccionàries, no hi ha altra resposta que la lluita unida de les masses populars contra la dictadura del general Franco. La veritable sortida és la que imposaran les masses amb una gran vaga nacional pacífica acompanyada de manifestacions al carrer.

Per això, quan es multipliquen els rumors i les maniobres entorn de la monarquia, cal que tothom compregui la ur-

gència d'organitzar «l'altra» sortida, la veritable sortida.

Cal que la classe obrera, la pagesia, els estudiants, els intel·lectuals, la petita i mitjana burgesia, totes les classes i capes, en fi, interessades en la liquidació veritable de la situació actual, s'uneixin i s'organitzin per arribar, a través d'una àmplia sèrie de lluites parcials, a la vaga nacional pacífica que posi fi a la dictadura.

Si el poble imposa la liquidació de la dictadura, serà el poble el qui decidirà democràticament el règim polític que més li convingui, que millor satisfagui els seus interessos.

Aquest és el camí que venim assenyalant els comunistes. Aquesta és la única sortida democràtica, la única que pot permetre d'enfocar sobre bases sanes la solució dels problemes del nostre país.

Per a fer triomfar llur manobra, els partidaris de la monarquia necessiten que les masses populars es mantinguin passives. Per això, la millor resposta a tots els rumors i maniobres, l'única garantia sòlida d'una efectiva liquidació de la situació actual, és la lluita unida i organitzada de tot el poble contra la dictadura del general Franco, per la llibertat i la democràcia.

TRIBUNA DEL PARTIT

La commemoració del 25è aniversari del P.S.U.

Les organitzacions del Partit han iniciat un bon treball d'agitació i propaganda en difondre i popularitzar, entre les masses, la declaració del Comitè Executiu del P.S.U. sobre el 25è aniversari de la fundació del nostre Partit.

Per tal de generalitzar i intensificar aquesta tasca els comitès o els grups del Partit haurien d'editar octavilles i fulls commemoratius d'aquesta diada adreçats als treballadors del seu lloc de treball, a la població de la seva localitat o barriada. És aconsellable, també, la confecció de petits pasquins fets a màquina d'escriure, amb les petites impremtes de joguina i fins i tot a mà. En unes i altres haurien de popularitzar-se consignes d'actualitat com «Amnistia!», «Fòra Franco!», «Augment general de salaris», signades amb les inicials dels P.S.U.

Les organitzacions del Partit podrien organitzar sortides nocturnes col·lectives o individuals per pintar a les parets i en llocs força visibles, les consignes actuals. Aquestes sortides poden també fer-les camarades que no estiguin organitzats.

De la realització d'una gran campanya d'agitació i propaganda depen en gran manera que el 25è aniversari de la fundació del P.S.U. sigui conegut i comentat per la massa del poble de Catalunya, que aquesta gran diada sigui un estímul per la lluita contra la dictadura franquista i pel reforçament i engrandiment del nostre Partit.

Cada organització del Partit hauria de preparar la seva festa commemorativa on caldria invitar els simpatitzants del Partit. En aquesta, a la vegada que es recordi la lluita heroica del P.S.U. i, especialment, la seva política actual, hauria de saludar-se els militants que han sofert i encara sofreixen llargs anys de pressó, els militants veterans que han dedicat i dediquen els millors anys de la seva vida al servei de la lluita del poble i del partit i festejar, també, els camarades que s'han incorporat a la cèl·lula o grup. Naturalment, això s'haurà de fer sense trencar les regles de la clandestinitat, és a dir, sense a donar a conèixer persones o coses que no siguin ja conegudes pels que es reuneixin.

Reunions semblants poden esser celebrades per camarades que encara no estan organitzats. Aquesta oportunitat podria aprofitar-se per posar en peu i en moviment un grup del Partit per petit que sigui, format pels amics, companys de treball i familiars del camarada organitzador.

Les festes-reunions poden organitzar-se sobre la base d'aplegar-se en una excursió i passar el dia a la platja o la muntanya, es a dir, llocs que el poble té costum d'utilitzar per un dia d'esbarjo. Sempre podrà trobar-se el moment oportú per fer un petit parlament per recordar la joia de trobar-se agermanats per a celebrar el 25è aniversari del Partit.

En aquest gran esdeveniment pels militants del P.S.U. i per tots els homes i dones progressius de Catalunya, les organitzacions del Partit i tots els comunistes han de mostrar una gran capacitat d'iniciativa, han de buscar totes les formes viables per a interessar les masses en el 25è aniversari de la fundació del P.S.U.

Una important victòria obrera

L'augment de salaris a "Tranvías de Barcelona S.A."

Des del primer de maig, els salaris dels conductors i cobradors de l'empresa «Tranvías de Barcelona S.A.» han estat augmentats fins i tot en més d'un 20 %. L'augment s'esten al salari base, les primes, els quinquenis i altres conceptes, constituint, en conjunt, una important conquesta.

La manera en que els treballadors de «T.B.» han obtingut aquest augment, no obstant i la política oficial de bloqueig dels salaris, constitueix una valuosa experiència que tots els treballadors han de recollir.

Com és sabut, els tramvies, autobusos i trolebusos de Barcelona van anar a pas de tortuga el dia 4 d'abril. Els trajectes en que normalment s'empren 20 minuts, van estar fets, aquell dia, en més d'una hora. La recaudació va baixar, en algunes línies, en més d'un 80 % i, en conjunt, en més de la meitat del que és habitual.

La direcció de «T.B.» (que és, com és sabut, una empresa concessionària dependent de l'Ajuntament) va reaccionar col·locant en els taulers d'anuncis de les cotxeres una nota en la que es deia als treballadors que: «... en cas de no cessar en llur actitud, serien sancionats amb falta molt greu i amb el màxim de rigor, que podria arribar fins a l'acomiatament». El jerarca del Sindicat, Garcia Ribes, va recórrer les cotxeres fet una fúria amenaçant els obrers vocals del Jurat d'Empresa amb «pegarles cuatro tiros» i insultant els treballadors. Però ningú no es va deixar intimidar i en més d'una cotxera Garcia Ribes va haver de sortir amb la cua entre cames.

El dia 5 d'abril, els treballadors van continuar el moviment de marxa lenta, fins que al migdia els va ser comunicat que les seves reivindicacions serien ateses.

Després s'ha sabut que aquesta decisió fou presa en una reunió de les «autoritats competents» (jerarquies sindicals, alcalde, governador civil, capità general) amb els directors de «T.B.», reunió que tingué lloc el dia 5 d'abril pel matí. El director de «T.B.» i el Sr. Porcioles eren contraris a tot augment i el governador proposava ficar a la presó immediatament tots els dirigents del moviment de protesta. Però els «informadors» de la Companyia van explicar que l'acció dels treballadors era recolzada pel 95 % del personal i que entre conductors i cobradors circulava la consigna d'abandonar els cotxes al mig del carrer i concentrar-se davant la «Jefatura» de la Via Laietana de seguida que algun treballador fos detingut. En vista d'això, i davant el temor de provocar una vaga general del transport, que es podia estendre a altres sectors industrials, les autoritats franquistes van decidir de renunciar a la repressió i d'acceptar les demandes dels treballadors.

Es evident que la victòria dels treballadors del transport és el fruit de la seva decisió i unitat. Si aquesta decisió i aquesta unitat són mantingudes és indubtable que podran obtenir noves concessions.

La unitat obtinguda és particularment meritòria si tenim en compte que els treballadors de «T.B.» estan dispersos, depenen de diverses cotxeres i no treballen en equip. Però aquesta dificultat objectiva ha estat superada amb un gran sentit de l'organització i amb una alta consciència de classe.

La forma en què ha estat portada la lluita demostra que els vocals obrers del Jurat d'Empresa han defensat fidelment els interessos dels treballadors i que a la base de llur gestió hi havia nombroses comissions obreres que, a cada cotxera i en cada torn, han assegurat la participació unànime de conductors i cobradors en el moviment de marxa lenta, sense el qual no hi hagués hagut victòria.

Si els treballadors d'altres indústries segueixen l'exemple dels de «T.B.», si a cada fàbrica creen comissions obreres unitàries entorn dels vocals del Jurat d'Empresa o dels treballadors més representatius i combatius, si es posen d'acord amb els treballadors d'altres empreses del mateix ram, si recolzen les seves demandes — presentades per via legal a les empreses i al sindicat — amb moviments de treball lent o altres formes de pressió extralegal, és segur que aconseguiran també augments de salaris i altres conquestes.

Les «autoritats», que van haver de capitular davant els treballadors del transport urbà, volen imposar ara als barcelonins un augment de les tarifes. En algunes línies d'autobusos, especialment les suburbanes, han apujat els preus d'al-

guns trajectes i es rumoreja que els bitllets dels tramvies augmentaran de preu durant l'estiu.

Aquest procediment de puja de les tarifes per etapes demostra que les «autoritats» temen la reacció dels barcelonins. Els franquistes no obliden que va ser l'augment de les tarifes, precisament, el que va provocar els grans boicots de 1951 i 1957. Avui, un boicot com aquells podria tenir conseqüències fatals per a la dictadura: la indignació i el malestar són tan grans a tot Espanya que un moviment massiu de protesta a una gran ciutat com Barcelona podria assenyalar el començament d'un moviment en cadena de conseqüències imprevisibles. Per això volem amb tant de compte.

Per a tots els barcelonins ha d'estar ben clar que si amb el boicot de 1951 es va aconseguir que rebaixessin les tarifes, avui és possible d'evitar, mitjantçant la protesta, que siguin augmentades.

Cal negar-se a pagar els augments en els trajectes parcials i organitzar el boicot en les línies en que s'intenti augmentar el preu de tot el trajecte. Cal preparar-se des d'ara per a respondre amb un boicot general a la puja de les tarifes dels tramvies.

Als pagesos i jornalers agrícoles

DAVANT LA COLLITA DEL BLAT

Enguany, les protestes pageses, unides a l'ascens general de l'oposició antifranquista, han aconseguit un èxit que, si bé és insuficient, no deixa de ser important. El Govern ha hagut d'acordar un augment de cinquanta cèntims per quilo de blat i una prima de 250 ptes. per hectàrea als petits cultivadors d'aquest cereal.

El fet demostra que si els pagesos us uniu i exigiu amb més força les reivindicacions plantejades, podeu obligar el govern a fer concessions. Al mateix temps, però — com sabeu prou bé — «no es pot dir blat que no sigui al sac i ben lligat». Vol dir que, com cada any a l'hora d'entregar el blat, els pagesos us trobareu amb el regateig del Servei Nacional del Blat que us voldrà pagar menys del que és de llei.

«Que si és humit... que si hi ha molta brossa, etc.», els del Servei Nacional del Blat tractaran d'escatimar-vos el preu. Si us poden prendre vint o trenta cèntims per quilo, això fa un bon grapat de milers de pessetes a cada comarca i de milions a tot Espanya.

La millor manera de fer que se us pagui com cal és que, principalment els pagesos pobres i mitjans, us poseu d'acord per a que el blat us sigui pagat efectivament a 5,56 pessetes el quilo i per a que us sigui pagada la prima d'acord amb el tros o trossos que heu sembrat de blat, sense acceptar de cap de les maneres els descomptes que us voldran imposar.

D'altra banda, els jornalers agrícoles teniu, amb l'augment del preu del blat, un motiu més per a exigir salaris

més elevats que els anys anteriors. Els pagesos pobres que, en aquesta època de l'any us convertiu en jornalers, podeu exigir que se us pagui més si us poseu d'acord amb els jornalers de la localitat i amb les colles que venen d'altres poblacions a vegades de ben lluny, de València, de l'Aragó i de Castella.

Els uns i els altres ho necessiteu. Passada la collita, no es presenten gaires ocasions més de fer uns diners que us han d'ajudar a resoldre problemes de contribucions o d'arrendaments, per a comprar roba i sabates per a vosaltres i per als vostres fills.

Per això és important que els de la localitat i els que veniu de fóra no us mireu de cua d'ull. El que cal és posar-se d'acord i demanar els uns i els altres el mateix preu per a fer la feina.

Si no ho feu així, què passarà?

Que als uns, perquè sou de la localitat, amb la confiança que us donaran alguns jornals més durant l'any, els pagesos rics us voldran fer treballar pel mateix preu que els altres anys. I als de fóra, els voldran fer treballar a més baix preu, especulant amb la necessitat. I, en definitiva, us amenaçaran dient que si els uns no ho feu ho faran els altres.

Al contrari, si us poseu d'acord, sabeu que a l'hora de la collita aquesta no es pot fer esperar i els terratinents i pagesos rics hauran de pagar els salaris que vosaltres decidireu. D'aquesta manera, podeu obtenir en l'actual collita, unes pessetes més que prou falta us fan i que necessiteu més vosaltres que els terratinents i els pagesos rics.